

รางวัลชนะเลิศ
หมวดที่หายไป

โดย วิชชา ลุนาชัย

เกษมไม่ได้เกิดขึ้นมาพร้อมหมวดบนหัว ไม่ต่างไปจากเด็กน้อย
ธรรมดาอื่น ๆ ที่เกิดมาตัวเปลือยเปล่า ไม่เหมือนทารกมหัศจรรย์ใน
นิทานโบราณบางเรื่อง ที่ช่างฝันวาดจินตนาการถึงหมวดใบแรกในชีวิต
อย่างมีความสุข หมวดอันพิสดารพันลึก เมื่อครอบลงบนหัวแล้วไม่เพียง
ป้องกันระหม่อมบาง ๆ จากแสงแดดและฝอยน้ำค้างยามค่ำคืน หรือ
ช่วยให้บุคลิกของเด็กน้อยดูดีขึ้นในสายตาคนอื่น แต่หมวดวิเศษจะทำให้
ผู้เป็นเจ้าของสามารถล่องหนหายตัวและเหาะเหินเดินอากาศได้

เกษมไม่เคยคิดฝันเช่นนั้น แม้กระทั่งหมวดธรรมดา ๆ
สักใบหนึ่ง เขาก็ไม่เห็นว่ามันจำเป็นต่อชีวิตอย่างไร

เด็กที่เกิดมาในครอบครัวยากจน ถูกผลักใส่ให้ก้าวออกไป
เผชิญงานหนักตั้งแต่เยาว์วัย เกษมเปิดโลกของการใช้ชีวิตกับรถเข็นไอดีม
ในอำเภอบ้านเกิด ทุกวันหยุดราชการที่ไม่ได้ไปเรียนหนังสือ เขาจะตะลอน

ไปทั่วย่าน เมื่อจำเฝ้าเปลวแดดและฝุ่นละอองข้างทางนานเข้า ความคิดจะมีหมวกสักใบก็เกิดขึ้นในใจ

ทุกวันนี้เขาพาร่างมอมแมมเลียบเลาะไปตามถนน เลื้อยที่สวมอยู่เปื่อยขึ้นไปด้วยเหงื่อ หน้าเกรียมแดดบางครั้งก็เลอะเปื้อนคราบฝุ่น ผมหันเกรียนบนหัวเหมือนถูกเทราดด้วยเหงื่ออยู่ตลอดเวลา ตอนนั้นเกษมไม่รู้ตัวหรอกว่า บนเวทีชีวิตที่เขายืนหยัดต่อสู้อยู่นั้น เขาไม่ได้เดียวดายเพียงลำพัง ผู้คนที่เฝ้ามองต่างสนใจช่วย และชื่นชมในความขยันหมั่นเพียรของเขา

ผ่านร้านขายหมวกในตลาดเขาจะหยุดเท้าลงและมองเข้าไปข้างใน หมวกหลากสีหลายรูปทรงห้อยแขวนอวดสายตา จ้องอยู่เพียงครู่แล้วก็หันหน้าลงช้า ๆ ออกแรงผลักรถเข็นเดินหน้า กลับถึงบ้านทอดร่างนอนหลับตาลงแล้ว หมวกสีสวยยังล่องลอยอยู่ในความฝัน

เกษมฝันถึงหมวกเรื่อยมา หวังว่าอีกไม่นานเงินกำไรจากการขายไอติมที่เก็บออมไว้คงมากพอจะซื้อหมวกราคาถูกลง ๆ ได้สักใบ ไม่ต้องสวยงาม ขอแค่กันแดดได้ก็พอ

เกษมไม่ได้เก็บเงินด้วยตัวเอง ทุกเย็นเขาจะมอบให้แม่ ไม่ได้เอ่ยบอกผู้ให้กำเนิดรู้ว่า เขาหวังจะนำเงินบางส่วนไปซื้ออะไร

เก็บจำหมวกเอาไว้ในใจเรื่อยมา คอยว่เมื่อแม่มีเงินเก็บมากพอ เขาค่อยเอ่ยถึงสิ่งที่อยากได้

กำไรจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาไม่อาจกลายเป็นหมวกได้ดังหวัง ในวันที่พ่อล้มป่วย เงินที่แม่เก็บออมไว้ทั้งหมดกลายเป็นค่ายา

เกษมตระหนักดีว่า หมวกที่เขาอยากได้ไม่มีค่าอะไรเลยเมื่อเทียบกับชีวิต และลมหายใจของพ่อ

หลังจากล้มหมอนนอนเสื่อมานานหลายเดือน เมื่อไม่อาจจุดรั้งความตายไว้ได้ พ่อก็จากไปพร้อมกับหมวกที่เขาปรารถนาเป็นเจ้าของ

เกษมซาชินกับละอองฝุ่น คุ่นเคี้ยวกับหลุมบ่อบนทางลูกรัง ช่วงหน้าฝน เขารู้ว่าตรงไหนมีร่มเงาให้หยุดพัก และช่วงไหนเป็นทางเปลี่ยว ควรหลีกเลี่ยง

รถเข็นไอดีมมักถูกรุมล้อมด้วยเด็ก ๆ ้วยใกล้เคียงกับคนขาย บางรายมีเงินซื้อ แต่อีกหลายคนยื่นดูเพื่อนร่วมวัยลี้มรสหวานของไอดีม ตาปริบ ๆ เกษมรับรู้ความแตกต่างเหล่านั้น ในใจเขาอยากแจกจ่ายให้ทุกคนได้รับในสิ่งเดียวกัน ทว่าโลกความเป็นจริงไม่อาจทำเช่นนั้น บางวันในช่วงบ่ายแก่ไอดีมส่วนหนึ่งละลายไปกับอากาศร้อน สภาพที่เหลือไม่อาจขายใครได้ แต่ก็จำนวนน้อยเพียงไม่กี่ไม้ เขาจะเข็นผ่านบ้านเรือนของคนยากจน กวักมือเรียกเด็กไซคีดีเหล่านั้นมารับของแจก

หมวกค่อย ๆ หายไปจากความฝันพร้อมวัยเด็ก นานแล้วที่เขาไม่เคยหยุดรถตรงหน้าร้านค้าเก่า ๆ แล้วมองเข้าไปข้างใน หัวเกเรียน ๆ ของเขาไม่กลัวแดดลม และใบหน้าของเขาก็กร้านพอสำหรับละอองฝุ่น ในวัยรุ่นหนุ่มมีเรื่องอื่นสำคัญกว่าหมวกให้ขบคิด

ภาระที่ต้องหาเลี้ยงแม่สุขภาพไม่ค่อยดี พร้อมส่งเสียน้องสาว และตัวเองให้ได้เล่าเรียน เขาเปลี่ยนมาขายไอดีมวันธรรมดาหลังเลิกเรียน วันหยุดพิเศษเขารับซื้อของเก่า ภารกิจประจำสัปดาห์ที่ต้องตะลอนไป

ทุกหนทุกแห่งช่วยให้เกษมรู้จักผู้คนหลายระดับ ทั้งข้าราชการ พ่อค้า แม่ค้าในตลาด เจ้าของร้านขายอาหาร และชาวบ้านยากจนตามชุมชนต่าง ๆ

เกษมในสายตาของคนทั่วทั้งอำเภอ เขาคือชายหนุ่มขยันการทำงาน สัตย์ซื่อ กตัญญูรู้คุณ เอาใจใส่ต่อการเรียน มีน้ำใจต่อผู้อื่น เป็นคนดี ที่หาได้ยาก

ภาพคุ้นตาที่ใครต่อใครจำได้ หนุ่มรูปร่างผอมสูง ใบหน้า เกรียมแดด สวมหมวกสานปีกสั้น ส่งยิ้มจากซาเล้งทักทายใครต่อใครอย่างเป็นมิตร

หมวกใบแรกในชีวิตไม่เหมือนที่เขาเคยฝันถึง ทั้งเก่ามอมและ ไร้ราคาต่ำงวด เกษมหยิบมันขึ้นมาจากกองขยะ เห็นว่าสภาพดีพอป้องกันแดด ได้บ้างก็เลยนำมาสวมครอบลงบนหัว

กลายเป็นหมวกประจำตัวเขาที่คุ้นตาของใครต่อใครในที่สุด

คำวันหนึ่งเกษมยกของเก่าลงจากซาเล้ง ปิดกวาดเช็ดถูพื้น กระดานอย่างดีก่อนจะประคองหญิงท้องแก่จากเพิงพักคนงานก่อสร้างขึ้นไปนั่ง จากถนนลูกรังนอกตัวอำเภอมุ่งหน้าสู่โรงพยาบาล เขาถือซาเล้ง อย่างที่ไม่เคยใช้แรงมากขนาดนี้ หญิงท้องแก่งุ้มท้อง กัดฟัน เพื่อต่อสู้กับความเจ็บปวด นั่นเท่ากับเป็นตัวเร่งให้เท้าสองข้างของเกษมปั่นซาเล้งเร็วขึ้น

เข้าสู่ถนนลาดยางในตัวอำเภอ เกษมเหลือวซ้ายแลขวา ไม่ค่อยมีรถยนต์อื่นแล่นสวนทางผ่านมา เกษมหวังใจไว้ลึก ๆ ว่า

ถ้ามีรถยนต์ของคนใจดีผ่านมาใกล้ เขาจะหยุดชาเล้งแล้วโบกมือขอความช่วยเหลือ แต่จนแล้วจนรอด กระทั่งผ่านย่านตลาดเขาเห็นเพียงจักรยานของชาวบ้านแล่นเกาะกลุ่มกันผ่านไป

หญิงท้องแก่ส่งเสียงครางหนักขึ้น เมื่อไม่อาจทนนั่งได้ออเธอนอนราบลง เสียงร้องที่แว่วเข้าหูทำให้เกษมชะลอเท้า เอี้ยวคอหันมองทางด้านหลัง เลือดที่ทะลักไหลออกมาอาบพื้นทำให้เขาบังคับชาเล้งเข้าข้างทาง

ผู้เป็นแม่หยุดครวญคราง ขณะเดียวกัน ชีวิตเกิดใหม่ส่งเสียงอูแว้ว ๆ ทักทายโลกที่เพิ่งคลอดออกมาสัมผัส

บนริมถนนหน้าตลาด ชาเล้งเก่า ๆ ถูกรุมล้อมด้วยพ่อค้าแม่ขาย ในช่วงเวลาไม่นานก็มีรถของคนใจดีพาแม่ลูกอ่อนคนนั้นไปยังโรงพยาบาล

ชาวบ้านไทยมุงจ้องมองเกษมด้วยสายตาชื่นชม

“ช่างมีน้ำใจงามแท้พ่อคุณ”

เกษมปั่นชาเล้งห่างไปไกลแล้ว ชาวบ้านยังมองตามหลังแล้วพวกเขาแลเห็นเพียงปีกหมวกสานเก่า ๆ สะบัดลัดลมใต้แสงยามค่ำ

บางหวังอารมณ์ เกשמคิดจะซื้อหมวกใหม่ เลือกใบสวย ๆ ซึ่งจะช่วยให้เขาดูหล่อเหลากว่าที่เป็นอยู่ ทว่าความเสียดายเงินทำให้เขาทนใช้เจ้าปีกสานใบเก่า พร้อมกับเตือนสติตัวเองเสมอมาว่า เขาเกิดมาเป็นลูกคนจน มีหลายสิ่งทีพอเป็นไปได้ในชีวิต หากจะต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างหนัก ขณะอีกหลายอย่างที่ไม่มีความเกิดขึ้นได้จริงอย่าได้ไปฝันถึง ไม่เพียงเรื่องหมวกเท่านั้น

ด้วยความเจียมตน หากจะเปลี่ยนหมวกใบใหม่ เกษมก็ต้องการเพียงหมวกใบเล็ก ๆ ที่พอป้องกันแดดและผยอน้ำค้าง ทว่ายิ่งนานเข้า หมวกสานกลายเป็นเหมือนสัญลักษณ์ประจำกาย ทุกคนจำเขาได้ ยิ่งเก๋ ยิ่งผูกพัน และกลายเป็นหนึ่งเดียวกับตัวเขา

ชาเลี้ยงเก่า ๆ พาเขาตะลอนเรื่อยไปตามถนนรณแคม คู้นเคยกับชาวบ้านยากจน ชีวิตที่มอมแมมเปื้อนฝุ่นไม่ใช่สิ่งน่ารังเกียจ แต่กลับช่วยให้เขาเข้ากับชาวนา ชาวสวน และหญิงชราที่ถูกทอดทิ้งในเพิงหมาแหงนข้างทางได้อย่างสนิทใจ

แรก ๆ หญิงชราผู้นี้เก็บของเก่ามาขายให้เขา แก่ใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังในเพิงหมาแหงนข้างทางลูกรัง ในวัยเกือบแปดสิบไม่มีความหวังอื่นใดนอกจากสืบชีวิตไปให้ถึงปลายสุด ไม่มีญาติพี่น้องที่พอฝากผีฝากไข้ ลูกหลานที่เคยมีก็ทิ้งแหหนีไปอยู่เมืองอื่น

เกษมแวะไปเยี่ยมแกทุกวันพร้อมข้าวกล่องและน้ำดื่ม ถึงแกไม่มีอะไรขาย เขาก็แวะเอาข้าวและน้ำมาหยิบยื่นให้ เกษมปฏิบัติต่อหญิงผู้นี้จนถึงวันที่แกล้มป่วย และอัมระงเล็ก ๆ นั้นออกจากเพิงหมาแหงนขึ้นสู่ซาเล้งพาไปโรงพยาบาล

เกษมเป็นญาติคนเดียวที่หมั้นไปเยี่ยม และเป็นธุระจ่ายค่ายาพยาบาลในตึกผู้ป่วยในแม้แสดงท่าทีรังเกียจหญิงชราไร้ญาติ แต่ทุกคนชื่นชมน้ำใจของเกษม

ทุกคนยิ้มให้กับชายผู้มาพร้อมหมวกสานบนหัว แม้ไม่ได้ร่ำรวยแต่ก็ตีตีศัพทความมากมีน้ำใจของเกษมเป็นที่รู้จักทั่ว

เกษมยังสวมหมวกใบเดิมในงานศพของหญิงไรรู้ญาติ ท่ามกลางข้าราชการผู้ใหญ่ในอำเภอที่ผลัดกันมาร่วมงานศพ และเป็นเจ้าภาพสวดอภิธรรม เป็นปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นจากความเอื้อเฟื้อของชายค้ำของเก่า ทำให้งานศพหญิงชรายากจนเนื่องแน่นด้วยแขกที่มาร่วมงาน

“นี่คือน้ำจิตน้ำใจของคนอำเภอเรา” นายอำเภอกล่าวกับชาวบ้านที่มาร่วมงาน “แม้แต่คนไรรู้ญาติอย่างแม่เฒ่าผู้นี้ พวกเราก็มิ่ทอดทิ้ง”

หมวกสานปีกสั้นครอบอยู่บนหัวเกษม ในวันที่เขายื่นถือโล่รางวัล “บุคคลตัวอย่างของอำเภอ” ต่อหน้าช่างภาพสื่อมวลชน และแขกสำคัญในงาน

ปีถัดมา หมวกใบเดิมยังอยู่บนหัว ในวันที่เขาได้รับการยกย่องเป็น “คนดีศรีจังหวัด” ขึ้นไปรับใบประกาศเกียรติคุณจากเจ้าเมือง

รูปถ่ายชายสวมหมวกสานปีกสั้นตระหง่านอยู่หน้าร้านขายอุปกรณ์ก่อสร้างซึ่งขยายสาขาออกไปหลายอำเภอ และรุกคืบออกไปสู่จังหวัดใกล้เคียง หลังจากนั้นเพียงไม่กี่ปี รูปถ่ายเดียวกันก็ประดับอยู่บนแผ่นป้ายโครงการรับเหมาต่าง ๆ ไม่ว่าจะซ่อมถนน สร้างสะพานข้ามแม่น้ำ หอนาฬิกากลางเมือง และโครงการอื่น ๆ ที่เกษมชนะการประกวดราคา

ในวันที่เกษมสวมหมวกใบเก่าเดินเข้าหาชาวบ้านเพื่อขอคะแนนเสียงในการเลือกตั้ง ส.ส.สมัยแรก คนเฒ่าคนแก่เดินเข้ามาขอจับมือ บ้างก็สวมกอด คนหนุ่มสาวโบกมือต้อนรับ หลายคนในจำนวนนี้เคยมุงล้อมรถขายไอติมของเขาเมื่อหลายปีก่อน

บนแผ่นป้ายหาเสียงที่ติดไว้ทั่วเขตเลือกตั้ง ชายสวมหมวกสาน ปีกสั้นโดดเด่นเหนือผู้สมัครเลือกตั้งสมาชิกผู้แทนราษฎรทั้งหมด ทุกครั้งที่เขาเดินไปขอคะแนนตามบ้านเรือนและชุมชนต่าง ๆ ไม่มีอะไรอื่นที่คนสวมหมวกเก่า ๆ ได้รับ นอกจากความรัก ความไว้วางใจ และความคาดหวังที่ผู้คนได้มอบใส่มือของเขา

ชาวบ้านหวังว่าชายผู้นี้จะเป็นปากเป็นเสียงแทนราษฎรได้ดีที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยมีผู้แทน หรือเท่าที่มีการเลือกตั้งมาหลายสมัย

พวกเขาเชื่อว่าคนผู้นี้ น่าจะเข้าถึงความยากจน รู้ดีว่าความอดทิวเป็นอย่างไร และรู้ซึ่งถึงแก่นแท้ของคุณภาพชีวิตที่ต้องปรับเปลี่ยนไม่ว่าชาวนา ชาวไร่ กรรมกร หรือคนจรจัด

ชายผู้สวมหมวกสานเก่า ๆ ย่อมรู้รสของเปลวแดด ความไม่น่าพิสมัยของละอองฝุ่น และความเจ็บไข้ได้ป่วยทางมือหมอล

ชายผู้ที่เคยเข็นรถขายไอติมและรับซื้อของเก่า ย่อมรู้ซึ่งว่าข้าราชการต้อนรับราษฎรที่เข้าไปติดต่ออย่างไรในสำนักงานเขต ตำรวจในโรงพักเล็ก ๆ ทำตัวเป็นเจ้านายใหญ่โตของชาวบ้านได้น่าเกลียดน่าชังขนาดไหน

ไม่ใช่เรื่องยากลำบากที่เกษมจะสวมหมวกสานเก่า ๆ เดินเข้าสู่รัฐสภาสมัยแรก และอีกหกสมัยที่มีการเลือกตั้ง จนกระทั่งเขาเปลี่ยนเป็นหมวกควาบอยปีกกว้างในปีที่ขึ้นชั้นเป็นรัฐมนตรีช่วยคมนาคม

ชายวัยกลางคนผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นทั้งนักการเมือง เจ้าของกิจการขายอุปกรณ์ก่อสร้าง ธุรกิจรับเหมา เจ้าของฟาร์มโคนม และไร่ถั่วอินทรีกว้างใหญ่ไพศาลบนไหล่เขา

ผมบนหัวแชมพูออกเล็กน้อย และหน้าผากขยายกว้างกว่าเดิม หมวกควบอวยจากเม็กซิโกเปลี่ยนภาพลักษณ์ชายผู้หนึ่งจากคนค้าของเก่า ยากจน เป็นชายผู้มั่งคั่งที่มั่งมีทั้งทรัพย์สินและอำนาจ ธุรกิจหลากหลาย ผ่องถ่ายสู่มือของคนในเครือญาติและบริวารที่ไว้วางใจ หมวกโบเก่าค่อย ๆ เลือนหายไปจากความทรงจำ ทั้งกับตัวเขาเองและชาวบ้านร่วมถิ่นเกิด

หนุ่มใหญ่ผู้ร่ำรวยไม่มีเด็กยากจนรุมล้อมเหมือนเมื่อหลายปีก่อน แวดวงชีวิตใหม่ของเขาถูกขนบอบด้วยข้าราชการในกระทรวง นักธุรกิจและผู้รับเหมาที่พินบพิเทาเข้าหา นักร้องนักแสดงและนางงาม จากเวทีประกวดหลายระดับ พาหนะส่วนตัวไม่ต้องบังคับด้วยตัวเอง เหมือนซาเล้ง เก๋งหรูพร้อมคนขับและผู้ติดตามพาเกษมตระเวนบนถนนสู่สังคมอีกระดับ

เพียงไม่กี่ปีถัดมา หมวกควบอวยประจำหัวก็หายไป เกษมในฐานะเจ้าของสนามกอล์ฟเปลี่ยนเครื่องประดับสวมหัวใบใหม่ บนทางเข้าสนามกอล์ฟกว้างใหญ่ขนาดสามสิบกหลุม รูปถ่ายบนแผ่นป้ายตระหง่านมองเห็นแต่ไกล

เกษมสวมหมวกแก๊ปสีขาว เสื้อยืดคอปกราคาแพง มือข้างหนึ่ง ประคองไม้ตีกอล์ฟ

เกษมในวัยชรา นั่งอยู่ตามลำพังในห้องเก็บหมวก เมื่อแสงสว่างจากโคมไฟรายรอบไม่เพียงพอ เขาคดสวิตช์เปิดไฟเพิ่มอีกสองดวง หมวกหลายร้อยใบที่เก็บสะสมไว้ในตู้ และที่เรียงรายไว้ตามผนังห้อง ได้ถูกเคลื่อนย้ายเปลี่ยนจุดไปบ้าง ไม่ได้เป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนเมื่อหนึ่งหรือสองชั่วโมงที่ผ่านมา

หลังพ่ายศึกเลือกตั้งครั้งล่าสุด มรสุมชีวิตซัดเข้าไปใส่เกษม เป็นระลอก ทั้งคดีทุจริต หนี้สิน และกำลังจะตกเป็นจำเลยในศาลล้มละลายกลาง

เขานั่งอยู่ท่ามกลางหมวกที่เก็บสะสมมาตลอดชีวิต ทั้งหมวกจากเม็กซิโก สเปน อิตาลี เวียดนาม จีน รัสเซีย และจากที่ชาวบ้านร้านค้าในเขตเลือกตั้งนำมามอบให้

เขาพยายามรวบรวมสมาธิเพื่อรื้อฟื้นความทรงจำเก่า ๆ พลังจ้องหมวกแต่ละใบที่เคยสวมครอบหัวด้วยความสุขและภาคภูมิใจ ทั้งหมวกที่ออกแบบอย่างประณีตสวยงามราคาแพง และในสิ่งที่เขาไขว่คว้าได้มาอย่างยากลำบาก

ทุกครั้งที่ไปเยือนต่างประเทศ เขาจะแวะร้านขายหมวกหววนึกถึงวัยเด็กอันยากไร้ และร้านขายหมวกเก่า ๆ ริมนน เพื่อชดเชยสิ่งที่เคยขาด เขาจะเลือกหมวกซึ่งคิดว่าสวยที่สุดในร้าน

ไม่เพียงหมวกบนหัว ทรัพย์สินต่าง ๆ ที่เพิ่มพูนขึ้นมา เขาคิดว่านี่คือปราการอันแข็งแกร่งที่จะช่วยปกป้องเขาไว้จากความยากจน ไม่ว่าจะเป็นที่ดิน รถยนต์ และธุรกิจการค้าต่าง ๆ ทุกอย่างผลักเขาให้ห่างไกล

จากสถานภาพเดิม ยิ่งตะกายสูงขึ้นสู่สังคมอีกระดับ เขายังรู้สึกปลอดภัย
มั่นใจว่าไม่มีทางลดชั้นกลับคืนสู่สภาพชีวิตอันน่าสมเพชอย่างที่เขาเคยเป็น
ในวัยเด็ก

รูปถ่ายสวมหมวกแต่ละใบถูกนำมาขยายใส่กรอบติดไว้ตามผนัง
ห้อง เป็นหมวกที่เขาซื้อมาจากต่างประเทศ สวมใส่ในยามดึกขีชีวิตฟุ้งสูง
ไต่ระดับขึ้นไป หมวกทุกใบจึงล้วนสง่างามและทรงเกียรติ

เกียรติที่ได้มาจากการเมือง ยศศักดิ์ที่ได้มาเพราะการเมือง
หมวกทุกใบและทรัพย์สินความร่ำรวยก็เช่นเดียวกัน ...มากับการเมือง
แต่ทว่า...แทบทั้งหมดทั้งมวลเหล่านั้นก็สูญสลายหายไปกับการเมือง

การเมืองซึ่งเขาหลงลืมไปว่า อำนาจที่จะดลบันดาลทุกสิ่งนั้น
มาจากประชาชน

ชายชราลุกขึ้นไปเปิดไฟอีกสองดวง พยายามค้นหาหมวกเก่า ๆ
ใบหนึ่งอีกครั้ง เมื่อไม่พบ เขาเปิดไฟสว่างทั้งห้อง

พักเหนื่อยอีกครู่ใหญ่ แล้วลุกขึ้นรีบค้นไปทั่วทุกซอกเพื่อตาม
หมวกซึ่งเขาเคยสวมครอบหัวไว้นานที่สุด หมวกที่ไม่มีราคาค่างวด แต่ทุกครั้ง
ที่หมวกใบนี้อยู่บนหัว ผู้คนจะเข้ามาล้อมล้อม สวมกอด และขอจับไม้จับมือ

หมวกใบนั้นหายไปไหน นานเท่าใดแล้วที่เขาลืมมันไป